

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

25. april 2012*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med det formål at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — annullationsøgsmål — formaliteten — Rådets kompetence — magtfordrejning — ikrafttræden — ingen tilbagevirkende kraft — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — retlig fejl — begrebet støtte til nuklear spredning — fejlvurdering«

I sag T-509/10,

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, Teheran (Iran), ved advokaterne F. Esclatine og S. Perrotet,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved M. Konstantinidis og É. Cujo, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 25), af Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81) og af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová (refererende dommer), og dommerne K. Jürimäe og M. van der Woude,

* Processprog: fransk.

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. januar 2012,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teheran, er et iransk selskab ejet af National Iranian Oil Company, der har til formål at fungere som indkøbscentral for sidstnævnte gruppes olie-, gas- og petrokemiindustri.

Restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for Den Islamiske Republik Iran

- 2 Den foreliggende sag er anlagt i forbindelse med restriktive foranstaltninger truffet for at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran med henblik på at få Iran til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »nuklear spredning«).
- 3 Inden for Den Europæiske Union er der blevet vedtaget Rådets fælles holdning 2007/140/FUSP af 27. februar 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49) og Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1).
- 4 Artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140 foreskrev indefrysning af alle midler og økonomiske ressourcer, der tilhører visse kategorier af personer eller enheder. Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag II til fælles holdning 2007/140.
- 5 For så vidt angik Det Europæiske Fællesskabs beføjelser foreskrev artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 indefrysning af alle midler tilhørende de personer, enheder eller organer, som Rådet for Den Europæiske Union anså for at være deltagere i nuklear spredning ifølge artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140. Listen over de personer, enheder og organer, som var omfattet af en indefrysning af midler i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007, udgjorde bilag V til forordningen.
- 6 Fælles holdning 2007/140 blev ophævet ved Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 39).
- 7 Artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver indefrysning af midler for flere kategorier af enheder. Bestemmelsen vedrører bl.a. »de personer og enheder [...], som er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til [nuklear spredning], eller personer eller enheder, der handler på deres vegne eller efter deres anvisninger, eller enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, herunder ved hjælp af ulovlige midler, [...] som opført på listen i bilag II«.
- 8 Artikel 24, stk. 2-4, i afgørelse 2010/413 har følgende ordlyd:

»2. Når Rådet træffer afgørelse om foranstaltninger i henhold til artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra b), med hensyn til en person eller enhed, ændrer det bilag II i overensstemmelse hermed.

3. Rådet underretter den i stk. 1 og 2 omhandlede person eller enhed om sin afgørelse, herunder om grundene til opførelse på listen, enten direkte, hvis adressen er bekendt, eller ved offentliggørelse af en notits, og giver personen eller enheden mulighed for at fremsætte bemærkninger.

4. Når der fremsættes bemærkninger eller forelægges væsentlig ny dokumentation, tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter personen eller enheden herom.«

9 Listen i bilag II til afgørelse 2010/413 blev erstattet af en ny liste som fastsat i Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

10 Forordning nr. 423/2007 blev ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 281, s. 1).

11 Artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 bestemmer:

»2. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag VIII, indefrysnes. Bilag VIII indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, [...] som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte [spredning], eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

[...]«

12 Artikel 36 i forordning nr. 961/2010 fastsætter:

»2. Beslutter Rådet, at en [...], en enhed [...] skal være omfattet af foranstaltningerne i artikel 16, stk. 2, ændrer det bilag VIII i overensstemmelse hermed.

a) Rådet meddeler sin beslutning, herunder begrundelsen for opførelsen på listen, til [...], den enhed [...], der er omhandlet i stk. [...] 2, enten direkte, hvis adressen er kendt, eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse, der giver [...], enheden [...] lejlighed til at fremsætte bemærkninger.

4. Fremsættes der bemærkninger, eller forelægges der væsentlig ny dokumentation, tager Rådet sin beslutning op til fornyet overvejelse og underretter [...], enheden [...] herom.«

Restriktive foranstaltninger, der er rettet mod sagsøgeren

13 Fra vedtagelsen af afgørelse 2010/413 den 26. juli 2010 har Rådet medtaget sagsøgeren på listen over personer, enheder og organer i afsnit III i bilag II til nævnte afgørelse.

14 Som følge heraf er sagsøgeren ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT L 195, s. 25) blevet opført på listen over personer, enheder og organer i afsnit I i bilag V til forordning nr. 423/2007. Vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 668/2010 har medført indefrysning af sagsøgerens midler og økonomiske ressourcer.

15 I afgørelse 2010/413 har Rådet angivet følgende begrundelse:

»Driver handel med udstyr til olie- og gasindustrien, som kan anvendes i forbindelse med Irans atomprogram. Har forsøgt at erhverve materiel (meget slidstærke porte af legeret materiale), som kun kan anvendes i atomindustrien. Har forbindelser til selskaber, der er involveret i Irans atomprogram.«

16 I gennemførelsesforordning nr. 668/2010 er følgende formulering anvendt:

»Sælger udstyr til olie- og gassektoren, der kan anvendes til Irans nukleare program. Forsøgte at indkøbe materiale (meget slidstærke porte af legeret materiale), som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri. Har forbindelser med selskaber, der er inddraget i Irans nukleare program.«

- 17 Ved skrivelse af 29. juli 2010 gav Rådet sagsøgeren meddelelse om dens opførelse på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag V til forordning nr. 423/2007, som sagsøgeren påstår at have modtaget den 25. august 2010.
- 18 Ved skrivelse af 12. september 2010 anmodede sagsøgeren Rådet om at foretage en fornyet vurdering af afgørelsen om opførelse på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag V til forordning nr. 423/2007. Sagsøgeren opfordrede desuden Rådet til at meddele den, på hvilket grundlag det havde vedtaget de restriktive foranstaltninger over for den.
- 19 Opførelsen af sagsøgerens navn i bilag II til afgørelse 2010/413 blev ikke påvirket af vedtagelsen af afgørelse 2010/644.
- 20 Idet forordning nr. 423/2007 blev ophævet ved forordning nr. 961/2010, har Rådet opført sagsøgeren i punkt 29 i afsnit B i bilag VIII til sidstnævnte forordning. Som følge heraf blev sagsøgerens midler og økonomiske ressourcer indefrosset i medfør af nævnte forordnings artikel 16, stk. 2.
- 21 Hvad angår opførelsen af sagsøgeren er forordning nr. 961/2010 begrundet således:
- »Sælger udstyr til olie- og gas-sektoren, der kan anvendes til Irans nukleare program. Forsøgte at indkøbe materiale (meget slidstærke porte af legeret materiale), som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri. Har forbindelser med selskaber, der er inddraget i Irans nukleare program.«
- 22 Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet sagsøgerens skrivelse af 12. september 2010 og anførte herved, at Rådet efter en fornyet vurdering afslog sagsøgerens anmodning om at blive slettet fra listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet præciserede i denne forbindelse, at for så vidt som sagsakterne ikke indeholdt nye oplysninger, der kunne begrunde en ændring af Rådets holdning, skulle sagsøgeren fortsat være undergivet de restriktive foranstaltninger som omhandlet i de nævnte retsakter.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. oktober 2010 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.
- 24 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 3. februar 2011 har Europa-Kommissionen fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 11. marts 2011 tog formanden for Rettens Fjerde Afdeling denne begæring til følge.
- 25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 annulleres.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 26 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har sagsøgeren i sit skriftlige indlæg af 6. december 2012 udvidet sin første påstand, således at den har nedlagt påstand om annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.
- 27 Rådet og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 28 Sagsøgeren har fremført ni anbringender. Det første anbringende vedrører ulovligheder i forbindelse med afgørelse 2010/413's ikrafttræden. Dette anbringende falder i det væsentlige i to led. Det første led vedrører afgørelse 2010/413's ikrafttræden med tilbagevirkende kraft. Det andet led vedrører ulovligheden af artikel 4 i afgørelse 2010/413, sammenholdt med artikel 28. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det femte anbringende vedrører Rådets manglende kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter. Det sjette anbringende vedrører magtfordrejning. Det syvende anbringende vedrører en retlig fejl med hensyn til begrebet deltagelse i nuklear spredning. Det ottende anbringende vedrører et urigtigt skøn over omstændighederne ved sagsøgerens aktiviteter. Det niende anbringende, vedrørende anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, gøres subsidiært gældende.
- 29 Rådet og Kommissionen har anfægtet velbegrundetheden af de af sagsøgeren fremsatte anbringender.
- 30 Rådet og Kommissionen har desuden for det første anført, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om det første anbringendes andet led. For det andet har de under retsmødet gjort gældende, at sagen ikke kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som den var baseret på en påstået tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder.
- 31 Indledningsvis må først Rådets og Kommissionens argumenter om Rettens kompetence undersøges, derefter deres argumenter om, hvorvidt visse af sagens anbringender kan antages til realitetsbehandling, og endelig spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, fremsat af sagsøgeren i dennes indlæg af 6. december 2011, kan antages til realitetsbehandling.

Rettens kompetence til at træffe afgørelse om det første anbringendes andet led

- 32 Sagsøgeren gør i det første anbringendes andet led i det væsentlige gældende, at artikel 4 i afgørelse 2010/413 er retsstridig, for så vidt som den fastsætter forbudsforanstaltninger, hvis rækkevidde ikke er tilstrækkelig præcist fastlagt.
- 33 For at kunne træffe afgørelse om dette anbringende skal der tages stilling til Rettens kompetence.
- 34 Artikel 275 TEUF har følgende ordlyd:

»Den Europæiske Unions Domstol har ingen kompetence for så vidt angår bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik eller for så vidt angår retsakter vedtaget på grundlag af disse bestemmelser.

Domstolen har dog kompetence til at kontrollere overholdelsen af artikel 40 i traktaten om Den Europæiske Union og træffe afgørelse i sager anlagt på de betingelser, der fremgår af artikel 263, stk. 4, i denne traktat vedrørende prøvelsen af lovligheden af afgørelser om restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer vedtaget af Rådet på grundlag af afsnit V, kapitel 2, i traktaten om Den Europæiske Union.«

- 35 Artikel 4 i afgørelse 2010/413 bestemmer:

»1. Salg, levering eller overførsel af nøgleudstyr og -teknologi til følgende nøglesektorer inden for olie- og naturgasindustrien i Iran eller til iranske eller iranskejede virksomheder inden for disse sektorer uden for Iran foretaget af statsborgere i medlemsstaterne eller fra medlemsstaternes områder eller ved anvendelse af skibe eller luftfartøjer under medlemsstaters jurisdiktion er forbudt, uanset om det pågældende udstyr og den pågældende teknologi hidrører fra medlemsstaterne eller ej:

- a) raffinering

- b) flydende naturgas
- c) efterforskning
- d) produktion.

Unionen træffer de nødvendige foranstaltninger til at fastlægge, hvilke produkter der skal være omfattet af denne bestemmelse.

2. Det er forbudt at yde eller levere følgende til virksomheder i Iran inden for de nøglesektorer i den iranske olie- og naturgasindustri, der er omhandlet i stk. 1, eller til iranske eller iranskejede virksomheder inden for disse sektorer uden for Iran:

- a) teknisk bistand eller uddannelse og andre tjenesteydelser i tilknytning til nøgleudstyr og -teknologi som fastlagt i henhold til stk. 1
- b) finansieringsmidler eller finansiel bistand i forbindelse med salg, levering, overførsel eller eksport af nøgleudstyr og -teknologi som fastlagt i henhold til stk. 1 eller ydelse af teknisk bistand eller uddannelse i tilknytning hertil.

3. Det er forbudt bevidst eller forsætligt at deltage i aktiviteter, hvis formål eller virkning er at omgå forbuddene i stk. 1 og 2.«

- 36 Afgørelse 2010/413 blev vedtaget i medfør af artikel 29 EU, der er en bestemmelse om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i henhold til artikel 275 TEUF. Det skal således undersøges, om dens artikel 4 opfylder betingelserne i artikel 275, stk. 2, TEUF.
- 37 For det første er forbudsforanstaltningerne i artikel 4 i afgørelse 2010/413 af almen karakter, da deres anvendelsesområde er fastsat under henvisning til objektive kriterier og ikke under henvisning til identificerede fysiske eller juridiske personer. Som Rådet og Kommissionen har gjort gældende, er artikel 4 i afgørelse 2010/413 derfor heller ikke en afgørelse, der fastsætter restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 275, stk. 2, TEUF.
- 38 For det andet er de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren et resultat af gennemførelsen af artikel 20 i afgørelse 2010/413 og ikke af afgørelsens artikel 4. I det foreliggende tilfælde kan sidstnævnte bestemmelse dermed ikke være omfattet af ulovlighedsindsigelsen i henhold til artikel 277 TEUF, sammenholdt med artikel 263 TEUF.
- 39 Det må herefter fastslås, at Retten i henhold til artikel 275, stk. 1, TEUF ikke har kompetence til at påkende en sag med henblik på at vurdere lovligheden af artikel 4 i afgørelse 2010/413 og dermed at træffe afgørelse om det første anbringendes andet led.

Formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010

- 40 Som det fremgår af præmis 9 og 10 ovenfor, er listen i bilag II til afgørelse 2010/413 efter indleveringen af stævningen blevet erstattet af en ny liste, der er fastsat i afgørelse 2010/644, og forordning nr. 423/2007 er blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 961/2010. Sagsøgeren har anmodet om tilladelse til at tilpasse sine oprindelige påstande således, at søgsmålet tilsigter annullation af disse fire retsakter (herefter »de anfægtede retsakter«).
- 41 I denne forbindelse skal der henvises til, at når en beslutning eller en forordning, som direkte og individuelt berører en borger under sagen, erstattes af en retsakt med samme genstand, skal dette betragtes som en ny omstændighed, der gør det muligt for sagsøgeren at tilpasse sine påstande og

anbringender. Det ville således være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte sagsøgeren til at anlægge en ny sag. Det ville desuden være ubilligt, hvis den pågældende institution for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for en af Unionens retsinstanser rettes mod en retsakt, kunne ændre den anfægtede retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (jf. analogt Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3019, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 42 I det foreliggende tilfælde skal sagsøgerens anmodning derfor i overensstemmelse med denne retspraksis tages til følge, og søgsmålet skal på tidspunktet for afslutningen på den mundtlige forhandling anses for tillige at tilsigte annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, og procesdeltagerne skal have adgang til at omformulere deres påstande, anbringender og argumenter under hensyn til denne nye omstændighed, hvilket medfører en ret for disse til at nedlægge yderligere påstande, anbringender og argumenter (jf. analogt dommen i sagen People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 47).

Rådets og Kommissionens argumenter om formaliteten med hensyn til anbringenderne om den påståede tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder

- 43 Under retsmødet har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren skal betragtes som en statslig organisation og dermed som et organ under den iranske stat, der ikke kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. De mener derfor, at sagens anbringender om en påstået tilsidesættelse af nævnte rettigheder må afvises fra realitetsbehandling.
- 44 Hertil bemærkes for det første, at Rådet og Kommissionen ikke bestrider sagsøgerens ret til at påstå de anfægtede retsakter annulleret. De bestrider alene, at denne skulle besidde visse rettigheder, som den påberåber sig med henblik på at opnå denne annullation.
- 45 For det andet vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er i besiddelse af den ret, der påberåbes til støtte for annullationsanbringendet, ikke spørgsmålet om, hvorvidt dette anbringende kan antages til realitetsbehandling, men dets velbegrundethed. Rådets og Kommissionens argumentation om, at sagsøgeren er en statslig organisation, må derfor forkastes, for så vidt som den sigter på at fastslå, at sagen delvis må afvises.
- 46 For det tredje blev ovennævnte argumentation fremsat for første gang under retsmødet, uden at Rådet eller Kommissionen havde påberåbt sig den omstændighed, at den var støttet på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. For så vidt angår sagens realitet udgør den således et nyt anbringende i henhold til artikel 48, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement, hvilket indebærer, at den må afvises fra realitetsbehandling.

Om realiteten

- 47 Retten finder, at de af sagsøgeren fremsatte anbringender skal behandles i nedenstående rækkefølge:
- det femte anbringende om Rådets manglende kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter
 - det sjette anbringende om magtfordrejning
 - det første anbringendes første led om afgørelse 2010/413's ikrafttræden med tilbagevirkende kraft

- det andet anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten
- det tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og dennes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse
- det syvende anbringende om en retlig fejl vedrørende begrebet deltagelse i nuklear spredning
- det ottende anbringende om et urigtigt skøn over omstændighederne vedrørende sagsøgerens aktiviteter
- det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet
- det niende – subsidiært fremsatte – anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det femte anbringende om Rådets manglende kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter

- 48 Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke havde kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter. Den gør for det første gældende, at de anfægtede retsakter har hjemmel i Det Europæiske Råds erklæring af 17. juni 2010 om Iran (herefter »erklæringen af 17. juni 2010«). Ifølge sagsøgeren begrænser denne erklæring sig for det andet til at foreskrive Rådets gennemførelse af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1929 (2010) (herefter »resolution 1929 (2010)«) og vedtagelsen af ledsageforanstaltninger, men fastsætter ikke vedtagelsen af foranstaltninger med henblik på indefrysning af selvstændige midler. For det tredje indeholder resolution 1929 (2010) ingen foranstaltninger rettet mod den iranske olie- og gasindustri eller mod sagsøgeren. Heraf har sagsøgeren udledt, at Rådet ikke har kompetence til at vedtage restriktive foranstaltninger over for denne på grundlag af erklæringen af 17. juni 2010.
- 49 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter.
- 50 Indledningsvis bemærkes, at Rådet har vedtaget restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren på grund af den støtte, som denne angiveligt har ydet til nuklear spredning, og ikke alene på grund af den omstændighed, at den har været aktiv i olie-, gas- og petrokemisektoren. Den omstændighed, at resolution 1929 (2010) ikke indeholder specifikke foranstaltninger rettet mod sidstnævnte sektor, er således uden betydning.
- 51 Resolution 1929 (2010) tilsigter derimod at forebygge nuklear spredning, bl.a. ved at sikre overholdelse af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds tidligere resolutioner på området. Med dette mål for øje kan dens gennemførelse tænkes ledsaget af vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for enheder, der har ydet støtte til nuklear spredning.
- 52 Formuleringen af punkt 4 i erklæringen af 17. juni 2010, ifølge hvilken Rådet for Udenrigsanliggender opfordres til at »vedtage foranstaltninger til gennemførelse af foranstaltningerne i [...] resolution 1929 [(2010)] og ledsageforanstaltninger hertil«, omfatter således også vedtagelse af restriktive foranstaltninger som dem, der vedrører sagsøgeren.
- 53 Derudover indeholder punkt 4 i erklæringen af 17. juni 2010 også en sætning om »nye visumforbud og indefrysning af aktiver, navnlig for så vidt angår the Islamic Revolutionary Guard Corps«. I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, hjemler denne formulering muligheden for at vedtage restriktive foranstaltninger, herunder autonome foranstaltninger.
- 54 Det skal dermed fastslås, at Rådet ved at vedtage restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren har efterkommet artikel 26, stk. 2, første afsnit, EU, hvorefter det formodes at handle »på grundlag af de overordnede retningslinjer og de strategiske linjer, som Det Europæiske Råd har fastlagt«.

55 Det må herefter fastslås, at Rådet havde kompetence til at vedtage restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren, og det femte anbringende bør derfor afvises som ubegrundet.

Det sjette anbringende om magtfordrejning

56 Sagsøgeren har anført, at Rådet har gjort sig skyldig i magtfordrejning. Den gør i den forbindelse gældende, at Rådet har vedtaget restriktive foranstaltninger over for denne uden at råde over beviser for dennes deltagelse i nuklear spredning og uden at respektere dennes proceduremæssige rettigheder. Ifølge sagsøgeren indebærer disse omstændigheder, at Rådet faktisk har søgt at fordreje den ordening med restriktive foranstaltninger, der er knyttet til nuklear spredning for at ramme den iranske olie-, gas- og petrokemiindustri.

57 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter.

58 Ifølge retspraksis er en retsakt kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende omstændigheder (jf. Rettens dom af 14.10.2009, sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3967, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

59 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren således ikke godtgjort, at der foreligger sådanne indicier. Sagsøgeren har ikke fremlagt dokumentation for, at de af denne påberåbte omstændigheder, såfremt disse forelå, ikke blot skyldtes en simpel fejl fra Rådets side, men var et resultat af sidstnævntes vilje til at opnå andre formål end at forebygge nuklear spredning.

60 Det sjette anbringende bør derfor forkastes som ubegrundet.

Det første anbringendes første led om afgørelse 2010/413's ikrafttræden med tilbagevirkende kraft

61 Sagsøgeren har anført, at afgørelse 2010/413 er retsstridig, idet dens artikel 28 fastsætter, at afgørelsen træder i kraft på dagen for vedtagelsen, hvilket er dagen før offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

62 Rådet og Kommissionen har bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter.

63 Artikel 297, stk. 2, andet afsnit, TEUF bestemmer:

»Forordninger, direktiver, der er rettet til alle medlemsstaterne, samt afgørelser, der ikke angiver, hvem de er rettet til, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De træder i kraft på det tidspunkt, der er fastsat i retsakterne, eller, hvis et sådant ikke er angivet, på tyvendedagen efter offentliggørelsen.«

64 På den ene side bemærkes, at det er et grundlæggende princip i Unionens retsorden, at en retsakt fra en offentlig myndighed ikke kan gøres gældende over for de retsundergivne, før disse har haft lejlighed til at gøre sig bekendt hermed. På den anden side, selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en EU-retsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt (Domstolens dom af 25.1.1979, sag 99/78, Weingut Decker, Sml. s. 101, præmis 3 og 8).

65 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at da afgørelse 2010/413, der ikke angiver, hvem den er rettet til, blev vedtaget den 26. juli 2010, blev den først offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den følgende dag.

- 66 Rådet har i øvrigt ikke påberåbt sig grunde, som kan berettige, at afgørelse 2010/413 tillægges tilbagevirkende kraft.
- 67 Herefter bør artikel 28 i afgørelse 2010/413 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren, og følgelig bør det antages, at denne sidstnævnte afgørelse er trådt i kraft tyvendedagen efter dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- 68 Sagsøgeren har imidlertid ikke påberåbt sig forhold, der skal godtgøre, at disse omstændigheder er af en sådan karakter, at de kan påvirke lovligheden af andre bestemmelser i afgørelse 2010/413, for så vidt som disse vedrører denne.
- 69 Følgelig bør det første anbringendes første led tages til følge, for så vidt som det tilsigter annulation af artikel 28 i afgørelse 2010/413, og desuden forkastes som irrelevant.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 70 Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke i tilstrækkelig grad har begrundet de anfægtede retsakter, hvorfor sagsøgeren ikke er i stand til at identificere de forhold, der lægges selskabet til last, og at efterprøve eller afvise velbegundetheden af den givne begrundelse.
- 71 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegundetheden af sagsøgerens argumenter. Det har gjort gældende, at de angivne grunde henviser til støtte ydet af sagsøgeren til nuklear spredning. Det har tilføjet, at de anfægtede retsakter blev vedtaget i en sammenhæng, som sagsøgeren havde kendskab til.
- 72 Pligten til at begrunde en bebyrdende retsakt, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF og i det foreliggende tilfælde nærmere bestemt i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og i artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010, har for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanter, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanter at efterprøve retsaktens lovlighed. Den således fastsatte begrundelsespligt er et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidigt med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes ved, at den berørte part får kendskab til begrundelsen for retsakten under sagen for Unionens retsinstanter (jf. i denne retning dommen i sagen *Bank Melli Iran mod Rådet*, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).
- 73 Medmindre tvingende hensyn, der vedrører Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed eller opfyldelsen af deres internationale forpligtelser, er til hinder for meddelelsen af visse forhold, er Rådet i medfør af artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og i artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 forpligtet til at give den enhed, som er omfattet af en foranstaltning, der, alt efter tilfældet, er vedtaget i henhold til artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 eller artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010, oplysninger om de særlige og konkrete grunde, som ligger til grund for, at Rådet anser denne bestemmelse for at finde anvendelse på den pågældende. Rådet skal således angive de faktiske og retlige omstændigheder i forbindelse med den retlige begrundelse for foranstaltningen, samt de betragtninger, der har ført til dens vedtagelse (jf. i denne retning dommen i sagen *Bank Melli Iran mod Rådet*, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 Begrundelsen skal desuden tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, arten af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante

faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til dens ordlyd, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En bebyrdende retsakt er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

- 75 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de anfægtede retsakters begrundelse, at Rådet har påberåbt sig tre selvstændige grunde for at vedtage restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren. Disse skal derfor gennemgås en for en.
- 76 Hvad angår den første begrundelse, hvorefter sagsøgeren sælger udstyr til olie- og gassektoren, der kan anvendes til Irans nukleare program, skal det, som sagsøgeren har gjort gældende, medgives, at den givne begrundelse er meget generel, da den ikke præciserer karakteren eller kategorierne af det omhandlede udstyr og karakteren af de aktiviteter, som sagsøgeren kritiseres for.
- 77 Henset til parternes forklaringer under retsmødet må denne begrundelse dog anses for tilstrækkelig. Det fremgår således af Rådets svar på et spørgsmål fra Retten, at den første begrundelse ikke er baseret på konkrete indkøb af goder, der faktisk ville kunne anvendes til nuklear spredning, men på den generelle omstændighed, at de indkøbte goder vil kunne have en sådan anvendelighed for sagsøgeren i gas-, olie- og petrokemisektoren. Denne omstændighed er kendt for sagsøgeren, hvilket udtrykkeligt fremgår af dennes skriftlige indlæg, men sagsøgeren bestrider i det syvende anbringende bl.a. dens relevans for begrebet deltagelse i nuklear spredning. Det må herefter konkluderes, at den givne begrundelse har gjort det muligt for sagsøgeren at undersøge de anfægtede retsakters velbegrundethed og at forsvare sig for Retten og for sidstnævnte at udøve sin kontrol.
- 78 Hvad angår den anden begrundelse om, at sagsøgeren havde forsøgt at indkøbe meget slidstærke porte af legeret materiale, som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri, bemærkes, at den givne begrundelse identificerer den omhandlede type varer, hvilket gør det muligt for sagsøgeren at bestride rigtigheden af det påståede forsøg på indkøb og at hævde, at de meget slidstærke porte af legeret materiale ikke kun er bestemt for den nukleare industri.
- 79 Derimod er den tredje begrundelse, hvorefter sagsøgeren har forbindelser med selskaber, der er inddraget i Irans nukleare program, utilstrækkelig, da den ikke gør det muligt for sagsøgeren at forstå, hvilken type forbindelse med hvilke enheder der faktisk lægges virksomheden til last, på en sådan måde, at denne ikke er i stand til at undersøge påstandens velbegrundethed og at bestride den med den mindste grad af præcision.
- 80 Herefter må den anden begrundelse for det første forkastes som ubegrundet, for så vidt som den vedrører den af Rådet givne første og anden begrundelse. For det andet tages det andet anbringende til følge, hvorfor de anfægtede retsakter ophæves for så vidt angår den tredje begrundelse.
- 81 I det omfang de tre omhandlede begrundelser er selvstændige, indebærer denne konstatering ikke en annullation af de anfægtede retsakter, for så vidt som de indfører restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren. Den tredje begrundelse kan under alle omstændigheder ikke tages i betragtning ved behandlingen af sagens andre anbringender, herunder navnlig det ottende anbringende om et urigtigt skøn over omstændighederne.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse

- 82 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved at vedtage afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar, hvilket ligeledes indebærer en tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

83 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter. Det har for det første anført, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig princippet om retten til forsvar. Det mener for det andet, at det under alle omstændigheder har respekteret dette princip samt sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

– Retten til forsvar

84 Ifølge fast retspraksis er overholdelse af retten til forsvar, herunder navnlig retten til at blive hørt, i forbindelse med enhver procedure, der indledes over for en enhed, og som kan resultere i en retsakt, der er bebyrdende for denne enhed, et grundlæggende EU-retligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (dommen i sagen *Bank Melli Iran mod Rådet*, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 91).

85 For det første kræver princippet om overholdelse af retten til forsvar, at de omstændigheder, der lægges den berørte enhed til last, og som danner grundlaget for den bebyrdende akt, meddeles den pågældende. For det andet skal den pågældende have mulighed for at fremføre sine synspunkter om disse omstændigheder på en hensigtsmæssig måde (jf. analogt Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet*, Sml. II, s. 4665, præmis 93).

86 Indledningsvis bestrider Rådet og Kommissionen anvendeligheden af princippet om overholdelse af retten til forsvar i den foreliggende sag. Under henvisning til Rettens dom af 19. maj 2010, *Tay Za mod Rådet* (sag T-181/08, Sml. II, s. 1965, præmis 121-123), har de gjort gældende, at sagsøgeren ikke er omfattet af de restriktive foranstaltninger på grund af sine egne aktiviteter, men fordi denne tilhører en generel kategori af personer og enheder. Proceduren for vedtagelse af restriktive foranstaltninger blev derfor ikke indledt over for sagsøgeren i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den retspraksis, der er nævnt i præmis 84 ovenfor, og sagsøgeren kan dermed ikke påberåbe sig retten til forsvar eller kun påberåbe sig denne i begrænset omfang.

87 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

88 For det første fremgår det af de anfægtede retsakters begrundelse, at vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren bl.a. er begrundet i transaktioner, som denne havde forsøgt at foretage, og i forbindelser, som denne havde med visse enheder. Til forskel fra de personer, der er omhandlet i sagen, der gav anledning til dommen i sagen *Tay Za mod Rådet*, nævnt i præmis 86 ovenfor, er sagsøgeren omfattet af de restriktive foranstaltninger, fordi virksomheden selv formodes at have deltaget i nuklear spredning, og ikke fordi den tilhører en generel kategori af personer og enheder med tilknytning til Den Islamiske Republik Iran.

89 Den argumentation, der fremgår af præmis 121-123 i dommen i sagen *Tay Za mod Rådet*, nævnt i præmis 86 ovenfor, kan derfor ikke overføres på den foreliggende sag.

90 For det andet fastsætter artikel 24, stk. 3 og 4, i afgørelse 2010/413, artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 i alle tilfælde bestemmelser, der sikrer retten til forsvar for de enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til disse retsakter. Overholdelsen af denne ret er genstand for Unionens retsinstansers kontrol (dommen i sagen *Bank Melli Iran mod Rådet*, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 37).

91 Herefter kan det konkluderes, at princippet om overholdelse af retten til forsvar kan påberåbes af sagsøgeren i den foreliggende sag.

92 Hvad angår den første retsakt, hvorved en enheds midler indefrysnes, skal meddelelse af de omstændigheder, der lægges den pågældende til last, ifølge fast retspraksis enten finde sted samtidig med vedtagelsen af den omhandlede retsakt eller så snart som muligt efter nævnte vedtagelse. På den

omhandlede enheds anmodning har sidstnævnte desuden ret til at fremføre sine synspunkter om disse omstændigheder, når retsakten er vedtaget (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 342, og dommen i sagen Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, nævnt i præmis 85 ovenfor, præmis 137).

- 93 Det bemærkes desuden, at når tilstrækkeligt præcise oplysninger, som gør det muligt for den berørte enhed i tilstrækkelig grad at give sin mening til kende vedrørende de omstændigheder, som den lægges til last af Rådet, er blevet meddelt, indebærer princippet om overholdelse af retten til forsvar ikke en forpligtelse for denne institution til uden videre at give adgang til dokumenter, som er indeholdt i dens sagsakter. Det er kun efter anmodning herom fra den interesserede part, at Rådet har pligt til at give adgang til alle administrative dokumenter, som ikke er fortrolige, og som vedrører den omhandlede foranstaltning (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).
- 94 Hvad for det første angår meddelelsen af de omstændigheder, der lægges den pågældende til last, er vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 i den foreliggende sag blevet meddelt sagsøgeren individuelt ved skrivelse af 29. juli 2010.
- 95 Hvad angår indholdet af denne meddelelse beklager sagsøgeren sig over den givne begrundelses vage karakter, hvilket resulterer i, at denne er forpligtet til at føre et negativt bevis.
- 96 Det fremgår dog af gennemgangen af det andet anbringende ovenfor, at de anfægtede retsakter, hvad angår den af Rådet givne første og anden begrundelse, var tilstrækkeligt begrundet.
- 97 Det må således konstateres, at Rådet ikke har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar i forhold til den oprindelige meddelelse om de belastende omstændigheder.
- 98 For det andet har sagsøgeren anført, at virksomheden, på trods af sin udtrykkelige anmodning herom i skrivelse af 12. september 2010, ikke kunne få adgang til omstændighederne og oplysningerne vedrørende vedkommende i Rådets sagsakter. Rådet bestrider, at der foreligger en sådan anmodning.
- 99 Skrivelsen af 12. september 2010 indholdt følgende formulering:
- »For at [sagsøgeren] kan udøve sine rettigheder, anmodes Rådet endvidere om i rimelig detaljeret grad at oplyse selskabet om følgende:
- i) de påståede forsøg på at indkøbe meget slidstærke porte af legeret materiale
 - ii) de påståede forbindelser med selskaber, organisationer og institutioner med tilknytning til det nukleare program
 - iii) arten af udstyr, der vil kunne anvendes til Irans nukleare program.«
- 100 I skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet ikke denne anmodning.
- 101 Følgelig må det konkluderes, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar ved ikke at besvare anmodningen om aktindsigt, som sidstnævnte fremsatte rettidigt.
- 102 Hvad angår sagsøgerens ret til at fremføre sine synspunkter på en hensigtsmæssig måde om de omstændigheder, der lægges virksomheden til last, må det for det tredje konstateres, at sagsøgeren ved skrivelse af 12. september 2010 efter vedtagelsen af de første retsakter, hvorved virksomhedens midler den 26. juli 2010 blev indfrosset, henvendte sig til Rådet og fremførte sine synspunkter og anmodede om, at de restriktive foranstaltninger over for denne blev ophævet. Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet denne skrivelse.

103 Sagsøgeren har i denne sammenhæng også klaget over kun at have fået en meget kort frist til at fremlægge en anmodning om fornyet behandling for Rådet, i betragtning af, hvor længe skrivelsen om de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren var om at nå frem til den pågældende.

104 For det første er den omhandlede frist, der løber fra den 25. august 2010 til den 15. september 2010, på næsten tre måneder. En sådan frist må anses for tilstrækkelig under hensyntagen til omstændighederne i den foreliggende sag, herunder navnlig det begrænsede antal omstændigheder, der er påberåbt af Rådet. For det andet begrænser sagsøgeren sig under alle omstændigheder til en generel påstand uden at forklare, hvilken konkret betydning den begrænsede frist har for virksomhedens forsvar. Sagsøgers argumentation på dette punkt kan derfor ikke tiltrædes.

105 Henset til det ovenstående må det fastslås, at sagsøgerens ret til at fremføre sine synspunkter på en hensigtsmæssig måde er blevet overholdt.

– Retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

106 I henhold til fast retspraksis er princippet om effektiv domstolsbeskyttelse således en almindelig EU-retlig grundsætning, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner og er fastslået i artikel 6 og 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950. En effektiv domstolskontrol indebærer, at den pågældende EU-myndighed har pligt til at oplyse den omhandlede enhed om begrundelsen for en restriktiv foranstaltning i videst muligt omfang, enten på det tidspunkt, hvor den nævnte foranstaltning vedtages, eller i det mindste hurtigst muligt herefter, for at gøre det muligt for den omhandlede enhed inden for fristerne at udøve dens søgsmålsret. Overholdelsen af denne forpligtelse til at meddele nævnte begrundelse er således nødvendig, såvel for at sætte adressaterne for de restriktive foranstaltninger i stand til at forsvare deres rettigheder under de bedst mulige betingelser og at afgøre, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve den legalitetsprøvelse af den omhandlede retsakt, som påhviler dem (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 92 ovenfor, præmis 335-337 og den deri nævnte retspraksis).

107 I den foreliggende sag fremgår det af gennemgangen af det andet anbringende, at sagsøgeren rettidigt har rådet over tilstrækkelig præcise oplysninger i forhold til de to første begrundelser, der er givet af Rådet for at underbygge vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for vedkommende. Som anført i præmis 98-101 ovenfor, har Rådet dog ikke besvaret sagsøgerens anmodning om aktindsigt i sagsakterne, der blev fremsat inden udløbet af søgsmålsfristen.

108 Denne omstændighed kan således a priori have påvirket sagsøgerens forsvar for Retten og udgør derfor en tilsidesættelse af dennes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

109 På baggrund af det ovenstående skal det tredje anbringende herefter tages til følge, hvorfor de anfægtede retsakter ophæves, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

110 Rådet har imidlertid i sine skriftlige indlæg for Retten i det væsentlige bekræftet, at sagsakterne ikke indeholdt andre beviser eller oplysninger end dem, der er gengivet i de anfægtede retsakters begrundelse. Af procesøkonomiske hensyn og af hensyn til en god retspleje må det syvende og det ottende anbringende om henholdsvis en retlig fejl vedrørende begrebet deltagelse i nuklear spredning og et urigtigt skøn over omstændighederne vedrørende sagsøgerens aktiviteter herefter undersøges. En sådan undersøgelse vil i givet fald kunne afværge et nyt søgsmål for Retten baseret på de samme argumenter som dem, der er fremsat i den foreliggende sag.

Det syvende anbringende om en retlig fejl vedrørende begrebet deltagelse i nuklear spredning

111 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet med støtte i det første anbringende om, at sagsøgeren sælger udstyr til olie- og gassektoren, der kan anvendes til Irans nukleare program, har begået en retlig fejl. Denne omstændighed kan således ikke i sig selv begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger.

- 112 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter. Rådet har gjort gældende, at den omstændighed, at sidstnævnte for medlemmerne af National Iranian Oil Company-gruppen kan erhverve udstyr, som kan anvendes i Irans nukleare program, er en støtte til nuklear spredning.
- 113 Som det fremgår af præmis 77 ovenfor, er den af Rådet første givne begrundelse ikke baseret på sagsøgerens konkrete adfærd, der indebærer sidstnævntes deltagelse i nuklear spredning. Den hviler således på den konstatering, at der er en særlig risiko for, at sagsøgeren på grund af dennes rolle som indkøbscentral for National Iranian Oil Company-gruppen vil deltage heri.
- 114 Artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver således indefrysning af midler for »de personer og enheder [...], som yder støtte til« nuklear spredning. På samme måde tager artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 og artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 bl.a. sigte på enheder, der er udpeget som sådanne, der »yder støtte« til nuklear spredning.
- 115 Den af lovgiver anvendte formulering indebærer, at vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for en enhed under henvisning til den støtte, som enheden har ydet til nuklear spredning, forudsætter, at denne forinden har udvist en adfærd, der opfylder dette kriterium. Hvis en sådan faktisk adfærd ikke foreligger, er alene risikoen for, at den omhandlede enhed i fremtiden vil yde støtte til nuklear spredning, derimod ikke tilstrækkelig.
- 116 Det må herefter fastslås, at Rådet har begået en retlig fejl ved at anlægge den modsatte fortolkning af artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413, artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 og artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010.
- 117 I denne forbindelse har Rådet desuden gjort gældende, at det i henhold til artikel 215, stk. 1, TEUF har kompetence til helt at afbryde de økonomiske og finansielle forbindelser med et tredjeland eller at vedtage sektorbaserede restriktive foranstaltninger over for sidstnævnte.
- 118 Denne omstændighed er dog irrelevant i den foreliggende sag. De i præmis 116 ovenfor nævnte bestemmelser, som de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren er vedtaget med hjemmel i, fastsætter således ikke sådanne generelle eller sektorbaserede foranstaltninger, men individuelle foranstaltninger.
- 119 På baggrund af det ovenstående bør det syvende anbringende herefter tages til følge, hvorfor de anfægtede retsakter ophæves for så vidt angår den første begrundelse.

Det ottende anbringende om et urigtigt skøn over omstændighederne vedrørende sagsøgerens aktiviteter

- 120 Indledningsvis bemærkes, at henset til udfaldet af undersøgelsen af det andet og det syvende anbringende ovenfor er undersøgelsen af nærværende anbringende begrænset til den af Rådet givne anden begrundelse om, at sagsøgeren har forsøgt at erhverve meget slidstærke porte af legeret materiale, som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri.
- 121 Vedrørende dette punkt har sagsøgeren gjort gældende, at de porte, som denne har erhvervet, i modsætning til hvad der blev lagt til grund af Rådet i begrundelsen for de anfægtede retsakter, ikke kun anvendes inden for den nukleare industri, men også i gas-, olie- og petrokemisektoren.
- 122 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter. Det har gjort gældende, at sidstnævnte ikke har bevist aldrig at have forsøgt at erhverve porte, som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri.
- 123 Ifølge retspraksis udstrækker domstolskontrollen med lovligheden af en retsakt, hvorved der er vedtaget restriktive foranstaltninger over for en enhed, sig til at omfatte en vurdering af de forhold og omstændigheder, der er påberåbt som begrundelse herfor, og til de beviser og oplysninger, som denne vurdering er baseret på. Såfremt der gøres indsigelse, påhviler det Rådet at fremlægge disse elementer med henblik på prøvelsen heraf ved Unionens retsinstanser (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 37 og 107).

- 124 I den foreliggende sag har Rådet hverken fremlagt oplysninger eller beviser vedrørende den anden begrundelse ud over de anfægtede retsakters begrundelse. Det erkender således selv i det væsentlige, at det baserer sig på rene påstande, der ikke er underbygget af noget som helst bevis for, at sagsøgeren har forsøgt at erhverve meget slidstærke porte af legeret materiale, som ikke har nogen anvendelse uden for den nukleare industri.
- 125 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Rådet ikke har fremlagt bevis for de påstande, der er påberåbt i forbindelse med den anden begrundelse.
- 126 Følgelig bør det ottende anbringende tages til følge i forhold til den af Rådet givne anden begrundelse, hvorfor de anfægtede retsakter bør ophæves for så vidt angår denne begrundelse.
- 127 På baggrund af det ovenstående bør sagsøgeren gives medhold i sit søgsmål, hvorfor de anfægtede retsakter bør ophæves, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- 128 Hvad angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede retsakter bemærkes for det første, at gennemførelsesforordning nr. 668/2010, ved hvilken listen i bilag V til forordning nr. 423/2007 blev ændret, ophører med at have retsvirkning som følge af ophævelsen af sidstnævnte forordning, der blev foretaget ved forordning nr. 961/2020. Annullationen af gennemførelsesforordning nr. 668/2010 vedrører derfor kun de virkninger, som sidstnævnte har medført i perioden fra dens ikrafttræden til dens ophævelse.
- 129 Dernæst skal det for så vidt angår forordning nr. 961/2010 bemærkes, at i henhold til artikel 60, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol har – som en undtagelse til artikel 280 TEUF – en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning først retsvirkning fra udløbet af den frist, der er omhandlet i denne stats artikel 56, stk. 1, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra stadfæstelsen eller fra afvisningen af appellen. Rådet har således under alle omstændigheder en frist på to måneder, forlænget med afstandsfristen på ti dage, regnet fra denne doms forkyndelse, til at afhjælpe den konstaterede tilsidesættelse, hvilket i givet fald kan bestå i vedtagelse af nye restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren. I den foreliggende sag forekommer risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade for effektiviteten af de restriktive foranstaltninger, som forordning nr. 961/2010 foreskriver, ikke at være tilstrækkeligt stor, henset til foranstaltningernes betydelige indvirkning på sagsøgerens rettigheder og friheder, til at kunne begrunde, at forordningens virkninger opretholdes over for denne i en længere periode end den, der er foreskrevet i artikel 60, stk. 2, i statuten for Domstolen (jf. analogt Rettens dom af 16.9.2011, sag T-316/11, Kadio Morokro mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38).
- 130 Endelig bemærkes for så vidt angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, at Retten i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF, dersom den skønner det nødvendigt, kan angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående. I den foreliggende sag vil en forskel mellem den dato, hvor annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning, og den tilsvarende dato for afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, kunne være til alvorlig skade for retssikkerheden, eftersom disse to retsakter pålægger sagsøgeren identiske foranstaltninger. Virkningerne af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, skal derfor opretholdes for så vidt angår sagsøgeren, fra dens ikrafttræden på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, indtil annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning (jf. analogt hvad angår dette sidstnævnte punkt, dommen i sagen Kadio Morokro mod Rådet, nævnt i præmis 129 ovenfor, præmis 39).

Sagens omkostninger

- 131 Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

¹³² Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen bør herefter bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling):

- 1) Retten har ikke kompetence til at træffe afgørelse om det første anbringendes andet led.
- 2) For så vidt som de vedrører Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teheran, annulleres følgende retsakter:
 - Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP
 - Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for Iran
 - Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413
 - Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 423/2007.
- 3) Virkningerne af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, opretholdes for så vidt angår Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teheran, fra dens ikrafttræden på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, indtil annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning.
- 4) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler omkostningerne afholdt af Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teheran.
- 5) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. april 2012.

Indhold

Sagens baggrund	2
Restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for Den Islamiske Republik Iran	2
Restriktive foranstaltninger, der er rettet mod sagsøgeren	3
Retsforhandlinger og parternes påstande	4
Retlige bemærkninger	5
Rettens kompetence til at træffe afgørelse om det første anbringendes andet led.....	5
Formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010	6
Rådets og Kommissionens argumenter om formaliteten med hensyn til anbringenderne om den påståede tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder	7
Om realiteten	7
Det femte anbringende om Rådets manglende kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter.....	8
Det sjette anbringende om magtfordrejning.....	9
Det første anbringendes første led om afgørelse 2010/413's ikrafttræden med tilbagevirkende kraft ...	9
Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.....	10
Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.....	11
– Retten til forsvar	12
– Retten til en effektiv domstolsbeskyttelse	14
Det syvende anbringende om en retlig fejl vedrørende begrebet deltagelse i nuklear spredning	14
Det ottende anbringende om et urigtigt skøn over omstændighederne vedrørende sagsøgerens aktiviteter	15
Sagens omkostninger.....	16